

Toți la vot!

Duminică, din primele ore ale dimineții, cetățenii Republicii Populare Române se vor îndrepta spre secțiile de votare, nerăbdători să-și exercite unul din drepturile politice fundamentale — dreptul de a-și alege deputații în staturile populare, organe locale ale puterii de stat.

Alegerile de la 11 martie reprezintă un eveniment de seamă, înfăptuit printr-un uriaș avânt politic și în producție de către masele cele mai largi ale poporului român. „Țara se pregătește de alegeri” — sub acest titlu ziarele publice de mai multe săptămâni vestii emoționante, despre succese de seamă și despre prețioase inițiative apărute în aceste zile pe întreg cuprinsul țării. Este în entuziasmul cu care sînt înfăptuite alegerile de azi, un înțeles adinc, o bogăție de semnificații. Ca zăvărași stăpîni al țării, oamenii muncii de la orașe și sate se preocupă îndeaproape de dezvoltarea forțelor de producție, se îngrijesc de dragoste de aspectul orașului, satului, de înfrățirea străzilor. În întreaga țară, pregătirile în vederea algerilor s-au desfășurat în condițiile puternicului avânt patriotic cu care întregul popor român a pășit în cel de al doilea cîmp, pătruns de hotărîrea de a înfăptui sarcinile trasate de cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

Alegerile de deputați pentru staturile populare constituie una din manifestările cele mai caracteristice ale noii vieți politice din țara noastră, o expresie a înaltului democratism al orînduirii noastre. Milioanele de cetățeni din patria noastră — bărbați și femei, indiferent de naționalitate, rasă, religie, profesie, grad de cultură sau durata domiciliului — se vor prezenta în fața urnelor pentru a alege din mijlocul lor pe cei care vor conduce treburile de stat și obștești din regiuni, raioane, orașe și comune. Create de Partidul Muncitoresc Român după modelul înalt al sovietelor, staturile populare din țara noastră sînt cea mai cuprinzătoare organizație de masă, pentru că ele leagă pe linie de stat partidul cu masele de oameni ai muncii, înlesnind la maximum participarea acestora la conducerea statului, descălușînd energia, inițiativa, capacitatea creatoare a maselor în lupta pentru construirea socialismului.

Cîtă deosebire între alegerile de azi — expresie a democratismului consecvent al orînduirii noastre democratice — și farsa „alegerilor” de pe vremea regimului burghez-moșieresc! Pentru a smulge votul alegătorilor dezorientați, politicienii burghezi aveau la dispoziție în arsenalul lor electoral armele cele mai felurite, începînd de la demagogia și minciuna cea mai sîrnată și terminînd cu bita tradiționalului agent electoral. În ziua alegerilor, într-o strînsă colaborare, poliștii, jandarmii și agenții electorali minau la urnă pe alegători, care nu aveau de ales decît între o bandă și alta de politicieni verși. Așa arăta în trecut „democrația” burgheză din țara noastră, așa arată ea în realitate în țările unde puterea aparține capitaliștilor.

Înfruntînd pentru totdeauna odiosul regim burghez-moșieresc, poporul muncitor român, sub conducerea partidului său marxist-leninist și-a făcut nou aparat de stat, capabil să rezolve cu succes sarcinile complexe ale construirii socialismului. În condițiile țării noastre, pierghia de atragere a maselor muncitoare la conducerea treburilor obștești și staturile populare.

La alegerile din 11 martie, cetățenii sînt cît mîni să-și dea votul candidaților Frontului Democratice Populare, care cuprinde toate forțele și organizațiile politice, culturale și obștești din țară. Candidații F.D.P. — „candidații vieții noi”, cum îi numește cu dragoste poporul — sînt reprezentanții autentici ai maselor celor mai largi de oameni ai muncii de la orașe și sate. Ei sînt cel mai bun fil al poporului — membri și nemembri de partid, muncitori și muncitoare, membri ai gospodăriilor agricole colective, țărani muncitori, intelectuali, funcționari, ostași ai Armatei noastre populare, conducători de organizații de partid, de tineret, sindicale, membri ai cooperativelor și ai altor organizații de masă — oameni care au dus-o dintr-un grup și sînt patrioți înfălcărați, gospodari destoinici, oameni care s-au identificat cu trup și suflet cu interesele puterii noastre populare. Exprîmîndu-și hotărîrea de a vota cu încredere candidații F.D.P., milioanele de alegători și-au arătat, totodată, hotărîrea de a munci și lupta cu perseverență pentru a traduce în fapt prevederile celui de al doilea plan cincinal.

Pretutindeni, adunările electorale s-au transformat în puternice manifestații de dragoste și atașament deplin față de regimul democrat-popular, față de forța sa conducătoare și îndrumătoare, Partidul Muncitoresc Român.

Votînd la 11 martie pentru candidații F.D.P. — înfrățirea a unității indisolubile dintre partid, guvern și popor — oamenii muncii din patria noastră vor înscrive o nouă victorie în marea luptă pentru o viață fericită, pace și socialism.

Activitatea delegației de femei sovietice

La invitația Comitetului Femeilor Democratice din R.P.R. și Consiliului General A.R.L.U.S., luni 5 martie a sosit în Capitală o delegație de femei din U.R.S.S. care participă la sărbătorirea zilei de 8 Martie, — Ziua internațională a femeii. Din delegația fac parte: Ana Ghenadevna Tukanova, locțiitor al ministrului Culturii din R.S.F.S. Rusă, Liubov Timofeevna Kosmodemianskaia și Sofia Svestrovnna Ghilevskaia, redactor la revista „Femeia sovietică”.

Luni seara, la Casa prieteniei romîno-sovietice, membrele delegației au participat la o înfrîntărie prietenească între femei fruntașe ale vieții economice, sociale și culturale din Capitală și femei sovietice. Cu acest prilej, a fost organizat un bogat program artistic.

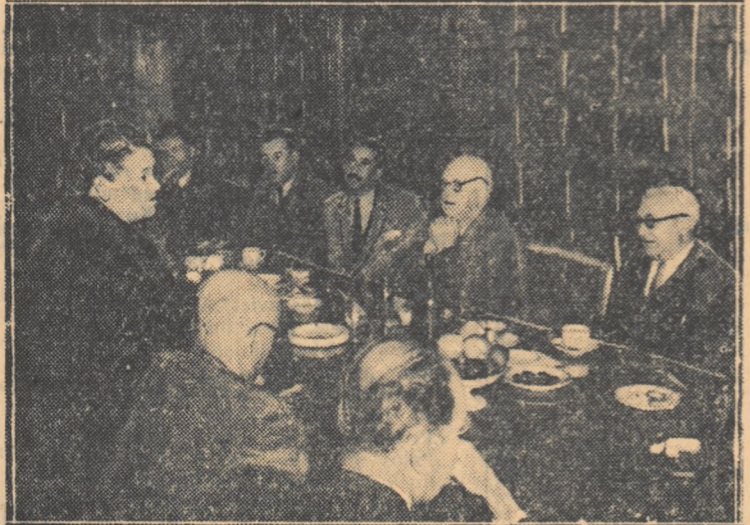
Marti 6 martie, delegația a făcut o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S. Delegația femeilor sovietice a fost înfrîntată de acad. prof. dr. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului, Ste. la Entescu, președinta C.F.D.R. Ofelia Manole și Octav L.vezeanu, vicepreședînți ai Consiliului General A.R.L.U.S. ș.a. A fost de față I. S. Ilin, secretar

al Ambasadei Uniunii Sovietice. Femeile sovietice s-au interesat de activitatea Asociației noastre. A. G. Tukanova a arătat apoi că Uniunea Sovietică manifestă un interes deosebit față de realizările obținute de oamenii muncii din țara noastră pe drumul construirii vieții noi. „Nu considerăm — a spus în încheiere Ana Ghenadevna Tukanova — că întărirea legăturilor de prietenie dintre popoarele

noastre constituie o contribuție de seamă la instaurarea acelei atmosfere de pace și înțelegere pe care o dorim toate popoarele lumii”.

Delegatele sovietice au oferit apoi frumoase daruri A.R.L.U.S.-ului.

Cu prilejul sărbătoririi zilei de 8 Martie, în țara noastră a mai sosit o delegație de femei din R.S.S. Moldovenească.

A. G. Tukanova, vorbind cu prilejul vizitei la Consiliul General A.R.L.U.S.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII Nr. 10

VINERI 9 MARTIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

De Ziua internațională a femeii

Pentru fericire, pentru bucuria vieții

LIUBOV KOSMODEMIANSKAIA

Cu prilejul vizitei în Republica Populară Română, doresc din toată inima să salut pe toți membrii Asociației A.R.L.U.S.

Am primit cu bucurie invitația de a vizita minunata dumneavoastră țară. În secolul nostru, care e secolul tehnicii, se pot învinge cu ușurință orice distanțe. La ora 5 dimineața, am decolat din Moscova, iar seara am putut lua parte la înfrîntărie prietenească la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice din București, de către Comitetul Femeilor Democratice din România și A.R.L.U.S. Am avut fericirea să cunosc aici minunții reprezentanți ai țării dumneavoastră, atât femei cit și bărbați. Ce bine e să te ații într-o țară prietenoasă și să îți dai interesul pe care îl ai pentru țara ta. Înfrîntărie prietenească și a celor două țări noastre, creșterea bunei stări a oamenilor muncii, prietenia și înțelegerea reciprocă între popoarele lumii întregi și fericirea copiilor noștri — a viitorului nostru.

Cu cîteva zile în urmă, în țara noastră și-a încheiat lucrările Congresul al XX-lea al Partidului Comunist. De la tribuna Congresului, a răsunat în lumea întreagă glasul partidului nostru, care luptă pentru pace și comunism. În țara dumneavoastră, am cunoscut muncitorii fruntași în producție, țărani colectiviste, am strîns minile lor harnice. Am discutat cu mama-eroină Aurelia Voican, care a educat 11 copii, cu femeia-lociitor al ministrului

Asigurărilor Sociale, Gabriela Bernacki, cu scriitoarea Lucia Demetrius. Noi, mele prietene personale din România mi-au vorbit despre țargul ecou și însuleșirea produsă în țara dumneavoastră de lucrările și hotărîrea Congresului și m-au spus că în ziua de azi o Uniunii Sovietice este vădă propria țară și reală de mine. Ele mi-au povestit că oamenii muncii din România — femei și bărbați — își consacra forțele și cunoștințele pentru întărirea patriei lor, pentru pace în lumea întreagă.

Succesele realizate de Uniunea Sovietică în opera de construcție a economiei și culturii dovedesc limpede că sistemul socialist este superior celui capitalist. Cresc și înfloresc statele democratice, iubitoare de pace, se îmbunătățesc necontenit condițiile de viață ale oamenilor muncii, se dezvoltă cultura. Drept exemplu, poate seroi și faptul că țara dumneavoastră, Republica Populară Română, a depășit încă în 1955 de aproape 3 ori nivelul producției industriale de dinaintea de război și că economia ei se dezvoltă continuu an de an.

Sintem cu toții conștienți că cu cât vor fi mai unite și mai puternice statele socialiste, cu atât va fi mai asigurată cauza păcii.

Noi, oamenilor muncii, nu ne trebuie război. Noi sintem pentru coexistență pașnică cu

toate țările, pentru securitatea colectivă, pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase de calea pașnică a tratativelor și nu prin războaie sîngerose. Noi știm bine că viitorul aparține orînduirii luminoase a socialismului și această convingere ne însuleștește și ne dă noi forțe în lupta care o ducem pentru fericire și pentru a asigura o viață plină de bucurii copiilor noștri.

E bine să fim minți, îndosebi noi, femeile mame, că trebuie să ne creștem în așa fel copii, încît ei să ajungă oameni demni de felul nostru mare și de viitorul lor fericit. Noi trebuie să desfășurăm o activitate educativă uriașă, pentru a crea omul societății socialiste, un om liber de toate rădășiile capitalismului, de prejudecățile de rasă și naționaliste, un om pătruns de noua morală umanistă și care să iubească fierbinte Patria sa.

Pentru acest om minunat al viitorului, ne-am dat noi, vechi generaliste, singele noastre, ne-crușîndu-ne viața în lupta cu forțele întinate ale asuprii și înrobirii.

Și copiii mei, Zola și Șura, și-au dat viața lor tinere în lupta aceasta, nobilă pentru triumful adevărului și dreptății, pentru fericirea tuturor copiilor de pe pămînt. Războiul crud a răpit pe copiii mei buni, ca și pe copiii multora din noi. Vrem

ca jefurile lor să nu fie zadarnice.

Mă înfrînesc adesea cu tinerii din țările de democrație populară. Ei îmi vorbesc despre succesele lor în înfrîntărie sau în producție, privind-mă și gîndesc că și copiii mei ar fi putut să înfrîncă, să iubească și să muncească pentru binele poporului lor. Dar acum, nu-mi mai am pe Zola și Șura. Fie că toți copiii oamenilor cinstiți din toate țările lumii să fie copii mei.

Ca membră în Comitetul de luptă pentru pace din U.R.S.S., lupt pentru pace în toată lumea. Promisc scriori din toate colțurile globului pămîntesc și fotografiile ale multor fete care poartă numele alt de sump ca fiecei mele Zola; doresc ca aceste micuțe Zola din India, Franța, România, Anglia, Cehoslovacia, Italia și S.U.A. să nu cunoască nicodată urgiile războiului care a răpit viața copiilor mei Zola și Șura.

Jur pe mormintele copiilor mei că atîta timp cît voi simți inima bătîndu-mi în piept voi lupta împotriva războiului aducător de urgi și pentru fericirea copiilor din toată lumea.

Întreaga mea viață o consacra acestei noble sarcini. Părinții din toate lumea, toți oamenii cărora le e scump viața lor și a copiilor lor, luptînd activ și strîns uniți, pot să împiedice războiul, să asigure o pace trainică.

Femeile sovietice participă activ la construirea comunismului

SOFIA GHILEVSKAIA

Potrivit unei vechi tradiții, de „Ziua internațională a femeii”, la 8 martie, femeile sovietice analizează rezultatele participării lor la opera de construcție a comunismului și se gîndesc cum să lucreze mai bine, mai cu spor, pentru a dobîndi succese și mai mari în îndeplinirea noului plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale și a culturii patriei noastre.

În anii Puterii Sovietice, femeile din U.R.S.S. au devenit o uriașă forță activă. E de ajuns să spunem că o treime din numărul total al miniștrilor, inginerilor și tehnicienilor sînt femei, că 40% din specialiștii agricoli, 70% din numărul profesorilor și învățătorilor și 76% din numărul medicilor sînt de asemenea femei. Femeile lucrează la mașini-unelte în întreprinderi, conduc combine și tractoare, construiesc clădiri și centrale electrice, ocupă funcții de conducere în întreprinderi și colhozuri, precum și importante funcții de stat. Peste 80.000 de femei — lucrători științifici își aduc aportul la dezvoltarea științei și tehnicii sovietice.

Scritoarele sovietice, artistele, compozitoarele și cîntărețele își bucură pe oamenii sovietici cu lucrările și interpretarea lor măiastră.

Au fost înfrîntute cuvintele lui Vladimir Ilici Lenin, care spunea că opera începută de Puterea Sovietică va putea fi dusă mai departe numai dacă vor participa la ea în loc de 100 de femei pe întreaga Rusie, milioane și milioane de femei.

Congresul al XX-lea al Partidului Comunist a arătat că al cincilea plan cincinal a

foșt îndeplinit cu succes. Femeile sovietice, sînt deplin îndreptățite să spună că, la îndeplinirea acestor mărețe succese, au adus și ele o contribuție plină de abnegație.

Muncind și educîndu-și copiii, femeile sovietice sînt în permanență grija partidului comunist și a statului sovietic. Directivele cu privire la al șaselea plan cincinal adoptate de Congresul al XX-lea al Partidului constituie o nouă manifestare a grijii partidului comunist și a statului față de oamenii sovietici, față de femeile sovietice.

Femeile sovietice sprijină în unanimitate politica de pace a guvernului sovietic și toate acțiunile lui concrete. Îndreptate spre slăbirea încordării internaționale, spre întărirea păcii și a prieteniei între popoare. Organizate în Comitetul Antifascist al Femeilor Sovietice, ele participă activ la toate acțiunile Federației Democratice Internaționale a Femeilor, care luptă pentru pace, pentru apărarea copiilor împotriva primejdiei unui nou război.

Se știe ce mare rol are în întărirea încrederii reciproce și a prieteniei între popoare cunoștința personală între oameni din țări diferite. Noi, femeile sovietice, participăm la activitatea VOKS-ului și sporim an de an legăturile cu femeile de peste hotare. Comitetul Antifascist al Femeilor Sovietice a primit în ultimii trei ani 81 de delegații de femei din aproape toate țările Europei și Asiei și din multe țări din America și Afri-

ca. Țara noastră a fost vizitată de asemenea de delegații de femei din România. Am fost bucuraoase să înfrîncăm surorilor noastre din R.P.R. viața și felul de trai al poporului sovietic și să le arătăm tot ce au dorit să vadă. La rîndul lor, femeile sovietice, răspunzînd la invitațiile primite, au vizitat în acești ani 19 țări. Cu deosebită satisfacție am acceptat invitația Comitetului Femeilor Democratice din România și a A.R.L.U.S.-ului de a vizita Republica Populară Română, cu prilejul zilei de 8 martie, de a cunoaște viața poporului român și succesele României noi. Noi, membrele delegației femeilor sovietice, ne aflăm în minunata dumneavoastră țară numai de trei zile. Dar chiar în acest scurt răstimp am văzut multe lucruri și ne-am făcut mulți prieteni.

Femeile sovietice întreprin o vastă corespondență cu femei din numeroase țări — printre ele, și cu femei din România. Schimbul de scrisori ajută pe femei să se cunoască mai bine unele pe altele și contribuie la întărirea relațiilor prietenești.

În ziua de 8 martie, femeile sovietice își întăresc și mai mult legăturile lor internaționale. Ele trimis saluturi lor fierbințe și fericite pe toate femeile din lume.

Salutăm cu deosebită căldură și pe femeile romîne, membre ale A.R.L.U.S.-ului, de a căror ospitalitate ne bucurăm acum, și le dorim noi succese în muncă, în viața personală, în îndeplinirea celui de al doilea plan cincinal, în întărirea continuității a legăturilor internaționale.

București, 7 martie 1956.

ITINERAR SOVIETIC (IV)

Zile și nopți la Baku

Noapte senină. Umbrele se lungesc vineții peste dunele albe de la hotarul Kara-Kumului. Împuscăturile au spart tăcerea seculară a pustiuului și ecoul lor mai strabine încă depărtările. Un strigăt a fost înghițit la jumătatea. Un gemăt și-a slîns sugrumat. Nisipul e roșu de singe. Căzuți au mușcat pămîntul. Cei încă neînși de gloanțe, privește moartea în față. Dar ochii lor ard și-i înfrîncă pe călăi... Un trăgător din pluton lasă arma jos... Nu mai poate trage în aceia ai căror ochi își sfredesc inima. Dar, nu departe de el, un cerchez vîcean cu papahă căzecoasă, spîntecă cu cuțitul stropul de viață rămas în pieptul unui căzut. Iar un popă buduhănos, vorbind cu un englez în haine civile. Încearcă să se convingă, e în suși, că masacrul de la marginea pustiuului e o treabă creștinească... Si din nou sint înaltețele armele. Ultimii, în ultima clipă... Cad și ei! Au căzut neînfricați revoluționari Șaumian și Azizbekov Masadi... A căzut vesnic tînațu Flotei! A căzut culețitorul Alioșa Djaparidze...

Doar o stea pe cerul sec, arde stăruitor, puternic, privind nelegiuirea de la hotarele pustiului, ca un ochi de foc.

— Toate acestea le-am văzut în muzeul „Stalin” din Baku, pe pînza picturii Brodski. Este povestea uciderii celor douăzecișisase comisarsoi bolșevici din Baku, de către intervenții niștii engjezi. Imaginile acestor eroi masacrati în noaptea de 20 septembrie 1920 dincolo de Caspica, la marginea pustiuului Kara-Kum, ne-au rămas pentru totdeauna întipărite în minte. Baku, orașul sobru, de o frumusețe măiestruoasă, înconjurat de nesfrîșite păduri de sonde și rafinării de petrol, ni s-a părut înruchișarea visului pentru care și-au dat viața cei douăzecișisase comisarsoi bolșevici.

Sosisem la Baku cu două zile în urmă, în ceasul cînd amurgul era înfrînt de noaptea. În răstimpul acesta, nu ne-am putut îngădui mai mult de trei ore de somn, iar carul de noapte fidelul tovarăș de drum căruia îi împărțim întodeuna gîndurile, tocmai din cauza năvălei de impresii a rămas necompletat. Încerc să re-

constitui imaginea acestor două zile scurse și pe dinaintea ochilor, ca pe un ecran luminos, se perindă un mare film fără peliculă. Iată clipa sosirii în Baku. Se lasă noaptea. Orașul imens, a cărui pulsație o simțim în viciuina străzilor și a milioanele de lumini, e un ocean de diamante desfășurat pe arcul unei coline largi, cu fața înclinată spre Caspica. Un amfiteatru enorm, care noaptea scînteiază ca cerul în august, iar ziua zîmbește mîni cu verdeața grădinișelor și albul vesel al caseilor. În prima noapte, am așteptat zorii pe virful colinei Cerberkensk. Întîlnisem în hotelul unde ne-am lăsat geamantanele, un prieten român venit cu

IOAN GRIGORESCU

(continuare în pag. IV-a)

Plaja Tineretului din Baku

Cîntecul tinereții

Aceste două tinere sovietice, Emma Sireavskaia și Isolda Ruben, nu sînt artiste, ci arhitecte. Ele își manifestă dragostea de muzică și talentul participînd, ca soliste, la Corul tinerilor arhitecți din Moscova

Deputatul sovietului raional

Nikolai Ivanovici făcu în grație ordine printre notele, cărțile, scrisorile și ziarele răvășite pe masă.

— Pe masa asta parcă ar fi un vîrtej continuu... se apără el. Apoi puse laticios la priză ceainicul electric și cu scrumiera în mînă porni spre canapeaua de piele pe care se deșea.

— Spune-mi ceva nouăți, Gêza Belevici.

— Ceva deosebit n-ași putea să spun, în schimb am adus ceea ce v-am promis la teatru — spusel eu.

— Să vedem, să vedem... ceru bucurosi Nikolai Ivanovici, luîndu-mi servietea de genunchi.

În acest moment surlă telefonul care se afla în antru. Nikolai Ivanovici îi lasă cîțva timp să sune, fiind cufundat în cercetarea cărților, broșurilor și fotografiilor pe care le scotea din servietea mea. Pe urmă se sculă brusc și cu pași repezi porni spre antru. Înainte de a ridica receptorul, îmi spuse prin ușa întredeschisă:

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

vreo 10 minute, în timp ce tinerii căsătorii primeau felicitările, un funcționar al Oficiului se apropie de pikupul așezat într-un colț al camerei și deodată răsună tradiționalul cîntec studentesc: „În cîmînul nostru este nuntă...”. Noi patru, tinerii căsătorii și martorii, ne privirăm emoționați. În acest timp, se deschise ușa și un bărbat cam de vreo 50 ani, în palton gri, intră zîmbitor. Se opri lîngă ușa și ne privi cu multă curiozitate și viciuina.

— Cine e fericitul soț? întrebă el.

— Eu, răspunse Petru cu curaj, și zîmbii și el.

Necunoscutul se apropie de noi și dădu mina înții cu Ileana, apoi cu Petru.

— În numele sovietului raional „Sovetski” vă felicit din toată inima, dragi tovarăși. Vă urez feliçire deplină...

Așa l-am cunoscut pe profesorul Nikolai Ivanovici Zamoskin, deputat al sovietului nostru raional.

— La ce te gîndești, Belevici? auzii deodată glasul căld și așteptat al lui Nikolai Ivanovici. — Creed că nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză-mă un moment.

Convorbirea se prelungea. Ca să nu mă plictisesc, cu toate că mă aflam aici nu pentru prima dată, începu să studiez mobilierul camerei. Și atunci zări prin oglindă chipul lui Nikolai Ivanovici. Se vedea că-i făcea mare plăcere, discuția telefonică deoarece, răspunzînd zîmbind. Din timp în timp dădea din cap și ridea cu voce bună. Mi-era alt de cunoscut această față zîmbitoare, întine, prărită parcă de viciuina... Imi amintii fără să vreau de un eveniment petrecut cu un an în urmă. În acea zi, la Oficiul stărilor civile din strada Pușkin, cetățenii romini din Orașul Stalin, S. Petru și M. Ileana, se atunci studenții la Moscova, s-au căsătorit. Eu și un prieten de-al meu fuseserăm martori. Cere-monia nu dură mult. Cam peste

— Scuză

Cântărețul nemuritor al Ucrainei

În timpul primului război mondial eram destul de mășor. Ar fi trebuit să umbli la școală, dar școala din satul nostru nu funcționa. Chiar dacă ar fi fost deschisă, tot nu aș fi putut merge la școală, căci nu aveam nici cămașă pe mine. Copiii din sat a junseseră mai rău ca purtelei stră-rilor nomazi... Știu că treceau mulți ruși prin sat. Poposeau la noi în casă, în culme. Era iarnă. Iarna grozavă din anul 1917. Ogradă noastră era gheață de soldați ruși, care, sătui de război, își croiau drum spre Prut, spre Rusia răsculată. Soldații, armata de țărani și muncitorii, plăzau cu Marea Revoluție, răspundeau chemării lui Lenin. Parcă văd și acum... Pe tunurile uriașe, trase de cete opt și doisprezece cai, era scris cu litere mar. albe Mir i hlebi! Pace și pînă — era scris pe fiecare leavă de tun, pe fiecare furgon. În vârful puștilor, soldații legaseră baste albe, iar în mijlocul năframelor se înălța, ca o flacără, steagul roșu... Soldații răsculați cântau. Soldații cântau și beau ceai. Eu dormeam cu dînsii, jos, pe grămezile de paie. Adormeam în cîntecete lor pline de nostalgie, în cîntecul samovarelor care nu se mai stingeau. Am băut ceai și am mîncat picmele și zahăr cum n-am mîncat niciodată pînă atunci. Dar nu m-a rămas numai amintirea care mi-a îndulcit copilăria. Nu! Mi-a rămas în minte și cîteva melodii, pe care le-am identificat abia după vreo zece, cincisprezece ani, pe cînd priveeam prin șate de ucraineni din țară. Unii cântau fără să știe de cine sînt versurile, iar alții mi-au spus că sînt scrise de Taras Șevcenko, cel mai mare poet ucrainean. Melodiile erau întocmai ca cele auzite din gura soldaților ruși care se îndreptau spre patrie, în timpul războiului.

de DUMITRU CORBEA

bună agitație nici nu-ți poți imagina... În urma acestei măsuri, milioane și milioane de „oameni de rînd” au început să se transforme în cetățeni conștienți și să se convingă de dreptatea acelei zicale că Rusia este „închisoarea popoarelor”.

Odată cu primele înghetări capitaliste din Rusia țaristă s-a schimbat și gustul nobililor: s-a europeanizat. Stăpînul de iobagi nu se mai mulțumea cu zugrăvul de icoană, cu bătrînii cobzași care săi cînte nemulțumirile supușilor. El umbia prin Italia, prin Franța, prin Germania. La curtea țarului și la curțile marilor nobili, se făceau serate și serbări, se dădeau concerte și se juca teatru, era o întrecere în risipa banilor, în expunerea bijuteriilor și blămurilor, rochiilor și pălăriilor, toate de import, după cum de import erau și trupele de teatru și dădăcele odrăselor boierești.

Dar nu orice stăpîn de iobagi își putea permite să aducă pictori muzicanți sau actori din străinătate. De aceea, unii se gîndeau la economii și își alegeau din rîndul iobagilor pe cei mai iseliți și-i trimiteau la învățătură, fie în Varșovia sau Petersburg, fie în Italia, Germania sau Franța. Dar umilițele la care erau supuși acești iobagi-intelectuali nu se deosebeau prea mult de viața mîlcovenilor de iobagi. Erau asemenea orbilor cărora le redai pentru un timp lumina, dar după ce i-ai deprins să privească soarele, le faci durerea și disperarea și mai mari, înfrîndu-i din nou în întuneric. Deveneau pictori, muzicanți, actori, chiar medici, dar erau tînuși mai departe în iobăgie. Așa au pățit pictorul iobag Ivan Poleskov, cîntărețul Dekirevski, pictorul Trochim, actorul Șepkin. Aceștia soartă s'au avut-o geniații poet ucrainean, Taras Șevcenko.

Taras Șevcenko s-a născut în satul Moriniț, din gubernia Kiev. Tatăl său se numea din Moriniț în satul Kirilovka, la boierii Engelhardt, moșier german din Rusia. Aici sînta petrecut copilăria poetului. La vîrsta de opt ani a rămas orfan de mamă. Fiind mult în casă și toți mei, tatăl s-a gîndit să le aducă pe cineva ca să-i îngrijească, să le fie de mîncare și să-i spele. Femeia pe care a luat-o a mai adus și ea încă trei guri. Viața micușii Taras se învîntea. Mama vitregă îi ținea ochii, iar tatăl se vede nevoit să-l stea în stăpîn.

Primul a fost dascălul Bogorski, unde a suferit cele mai grele lovituri fizice și morale. Dascălul umbra numai beat și își vîrșea toată minia asupra copilului. Cîi a stat la Bogorski n-a prins nici o buche de carte. Cîci stă mai mult pe cîmp cu vitele sau cu porcii, iar seara cîdea mort de oboseală, așa că nu-i mai ardea de vînzecile stînjitor. Însă dorința de-a învăța, de-a deveni pictor de icoană, i se înfrîntă în minte și atunci fugi de la Kirilovka și intră acasă la diacoul din Lișeanka, despre care am zice că e un melancolic răgărit de viață. Dar și la Lișeanka nu doce o viață mai bună. Răbdă bătăi și loame, este pus la mîncare cele mai neapetabile, o bucată de vreme, micușii Taras pîbeștește prin alie șate, ascultă povestirile minunate ale bătrînilor și ale foștilor soldați din campania împotriva lui Napoleon. Începe să învețe cîntecete populare, să vadă și să simtă forța creatoare a poporului. Poporul își crease genul său propriu de literatură, după cum îi era viața. La acei priiei, ziarul „Pravda” a publicat pe prima pagină un articol intitulat: „Iobagii și Șevcenko”. Articolul arăta că marele poet era învinuit de două crime de către autoritățile țariste: că a ieșit din popor și că a fost poet democratic, legal de popor, de aspirațiile poporului. Pentru aceste „crime” a fost urmărit și prigonitor cît a fost în viață. După moartea lui, ohrana țaristă, l-a urmărit opera. Autoritățile țariste s-au străduit prin toate mijloacele să împiedice aniversarea năsterei lui Șevcenko în anul 1914, dar nu au reușit. Voința partidului lui Lenin, voința bolșevicilor care au mobilizat poporul, s-a dovedit mai puternică. Cu privire la măsurile luate de țaristi, Lenin scria: „Înterzicerea sărbătorii lui Șevcenko a fost, din punct de vedere al agitației anti-guvernamentale, o măsură extrem de fericită, o măsură excelentă, splendidă și reușită. O mai

T. G. ȘEVČENKO: Autoportret

ai încerceri unde era rînduit să se culce. La poezia lui Engelhardt, vizitului îl trage o bătaie zdravă.

Încercările lui Taras Șevcenko de-a deveni pictor nu l-au lăsat însă rece pe stăpîn. Prezinzînd în el un pictor al casei, așa cum aveau marii nobili, se învîntea în cele din urmă și dă la învățătură la pictorul Șireev din Petersburg.

Într-o zi a dat peste dînsul pictorul Șevcenko și curînd, înfrînd pînă la urmă în cercul pictorilor din oraș, printre care se afla și vestitul Briullov.

La 22 septembrie 1838, Taras Șevcenko este răsculțat din tobie pentru suma de 2500 ruble și intră la Academia de Arte, devenind elevul lui Briullov. În acest timp, numele lui Taras Șevcenko devine cunoscut poporului ucrainean, însă nu ca pictor, ci ca poet. Poemul „Katerina” îi împune ca pe un adevărat și mare cîntăreț al poporului.

Taras Șevcenko a urmat la arta sa dramatică pe care l-au urmat autorii necunoscuți ai versurilor populare. De aici și-a luat puterea și seva inspirației sale și pe acest drum a mers pînă la sfîrșitul vieții. Protestele, ura de veacuri strînsă în țărînimia iobagă și-au găsit cea mai desăvîrșită expresie în Taras Șevcenko. El a vorbit în numele celor care îndurau chinuri în numele celor care gemeau și bîstemați, în numele iobagilor serafimici și în numele tuturor popoarelor robite de țarism. Opera lui Șevcenko este străbătută de o tristețea groasă în apăsătoare, care te face să-ți strîngi inima dar care te îndeamnă să-ți îndrepteți privirea, gata să lovești dușmanul, asupritorul. El nu se lasă nimic o clipă copleșit de durere. El suferă alături de popor, mergînd în fiecare vîră al său cu steagul desăvîrșit al luptei. Cîntec poetului „Katerina” scrie încă pe cînd poetul se afla elev la Academia de Arte din Petersburg, cîntăreț este cuprins de milă străbătută de amărăciunea și rîmnea părinților săraci ai fetei, de duritatea inumană a acestor părinți, dar și de revolta și ura împotriva nobililor, care bălăceau fetele de tobiță.

Convingerile politice ale poetului le vedem realizate în poezia „Via” „Căscac” sau „Testament”. În „Via” poetul se vede înfrînd peste nemărginitele cîmpuri ale țării, descînd tot ce vede, ce simte, ce gîndește. Spre deosebire de „Via”, în „Căscac” nu se simte nici tristețe, nici amărăciune, ci revolta puternică, ură față de exploatare. Cazacii sînt asemenea lui Prometheus înfrînt, din carnea căruiu sîntă vulturii în timpul zilei, iar la timpul nopții i se vindecau rîmnea și chinurile. Începem a doua zi din nou.

Dragostea de patrie pînă dincolo de viață și credința că poporul își va face singur dreptatea, va scăpa de mîpline și va trăi fără stăpîni și exploatare, constituie materialul poemului „Testament”. În acest poem, îndemnul direct la revolta, ura față de stăpînii clocotește în fiecare cuvînt.

Regimul țarist l-a urmărit și l-a arestat pe poet. L-a arestat pe cînd se afla în mijlocul iobagilor din Ucraina, pe cînd îi lumina și le citea din versurile sale. În raportul lor, jandarmii spuneau că nu sînt primejdioși membrii organizației secrete Melodi și Chiril, din care nu făcuse parte niciodată poetul, dar primejdioasă este opera lui Taras Șevcenko. Pentru aceasta, Șevcenko a fost înțemnițat în fortăreața Orenburg, unde a stat zece ani.

Încrederea în forțele poporului l-a făcut pe poet să prevadă biruința a-celuia, era de libertate, de prosperitate și fîntînire:

Vor revîna cîmpurile lacurile
Și se vor construi pretutindeni
Drumuri albe și largi...
Drumuri libere și largi...

La 10 martie 1861, poetul s-a stîns din viață, în vîrstă de 47 ani. Revoluția din Octombrie a împlinit toate dorințele pe care le avusese Taras Șevcenko.

Opera marelui poet ucrainean este astăzi răspîndită pe toată întinderea Uniunii Sovietice, devenind un bun

al milioanei de oameni. Numele său este pus alături de Pușkin, Nekrasov, Lermontov.

Pentru noi, poeții din Republica Populară Romîni, numele lui Taras Șevcenko este un simbol, un steag de luptă, exemplul de patriotism și dragostea de popor, exemplul de cîmpire neostentată a cuvîntelor frumoase și gîndurilor înalte.

TARAS ȘEVČENKO Ivan Pidkova

Fost-au vremi! În Ucraina
Buburâ tunuri.
Petreceau zaporojenii
Îmbătați de bunuri,
Traul și-i deucean în slavă
Și în libertate.
Astăzi fala e apusă
Și pieleră toată.
Doar gorganele mal urcă
Negre, în cîmpie,
Și-n gorgan, sub giugul, cazacul
Doarme pe vecie.
Cresc gorganele înalte,
Mute ca pămîntul;
Despre sfînta libertate
Glas aduce vîntul.
Și de fala strămoșească
Vîntul povestește
Iar nepotu-aude-un cîntec
Și cîntînd coșește.

Fost-au vremuri cînd și-amarul
Chiuia la joacă.
Mied era destul, și vîntul
Spumegăna bărdacă.
Au trăit străbunul-n slavă!
Cînd și-aiudă aminte
Ți-mai ușurată parcă
Înima fierbinte.
Pe Liman se-nalță norul.
Marea-! ca o flară —
Sub înnegurată soare
Uria, gem, zbură,
— El, flăcăi! Ce stați pe gînduri?
Niprul îl vom trece.
Toți în bărci, Talazul crește
Strănic vom petrece!

Au porții zaporojenii,
Lasă-n urmă maluri,
Luntrea saltă, luntrea joacă
Prin pot de valuri.
Printre munți de ape-n spume
Se tot pierd departe.
Plînge inima. Cazacii
Însă-veseli foarte.
Vise pescărie în cîntec,
Pescărușii zboară.
Atamanul șade-n față —
Zarea o măsoară.
Pipa-n dinți stringînd, spre punte
Își tot mină pașii,
Chibzuld, mai bine unde
Va izbi vrăjmașii.

Răscînd mustața-i neagră
Cușma că-și-o scoate.
— Veți pieri de mîna noastră,
Dușmane turbate!
Vom pluti nu spre Sinope —
Strigă cu minie —
Ci spre Tarigrad, Sultanul
Oașpeți să ne știe!
— Du-ne, taică! — toți strigară,
Iar și-a pus căciula,
Valurile cresc ca munții.
Înăsprită-i hula.
Darg el, de-a lungul bărcii,
Merg, Nu se-asează.
Și-n tăcere, sub sprincene,
Valul mi-l scrutăază.

Petersburg, 1839.
În romînește de VICTOR TULBURE

Temelia oricărei creații artistice

de GEORGE VRACA
Artist al poporului din R.P.R.

Forțele reacționare ale lumii capitaliste în descompunere au încercat să tirască teatrul în saloanele ce dospeau de lux, de intrigi și unelții politice; însă teatrul a izbucnit, totuși, să-și trimită craniile afară, în mijlocul poporului, îmbrăbîntîndu-l și devenind, alături de el, proparul acestei lumi.

Teatrul, teatrul adevărat a vorbit oamenilor de mizeria unei societăți în putrefacție și a pledat căld, avîntat, convingător pentru descătușarea deplină a omului și a vieții... Teatrul a dat de știre printre cei dinții despre sfîrșitul lumii vechi și despre ridicarea forțelor tinere și înnoitoare.

Urînd pilda unui popor mare, ducător, viteaz, un popor de muncitori, de țărani, de cărturari luminați, oamenii muncii de la noi, oamenii adevărați, au pornit și ei să-și făurească lumea lor... O lume în care să nu mai dămînăască implinirea omului de către om, o lume în care să crească mîndră, nestăvilită, viața... Și luptă pornită de acești oameni a răscolț gîndurile și sufletele, zdruclînd prejudecățile, formulele învechite, erasurele dușmane omului și vieții. Ea a răsturnat azarea de veacuri, asupritoare și crudă, ce strivea pe muncitorii din fabrici și de pe ogoare.

Teatrul, strîns pînă atunci de cîmplingile impuse de o pătură de privilegiați, a fost și el descătusat.

El n-a mai fost un mijloc de cîștig pus la dispoziția unui stăpîn. N-a mai rămas taraba unde să se poată vinde pe bani destul de grai, mîncare frumos inzonzonale, lucruri ieftine, idei ce otrăvesc conștiințele... Alături de celelalte arte — pînă în a-jun sclave ale clasei capitaliste, ale intereselor și conștințelor sale — teatrul zilelor noi a devenit un adevărat prieten al oamenilor...

Și aci, Țara Socialismului victorios ne-a trimis cei dinți soii.

Solii el au fost piesele cu suflet nou, vorbind despre lucruri nemăiauzite în teatru — despre muncă, despre lupta oamenilor împotriva împărăției, despre construirea unui oraș, despre ridicarea unei țirine, despre dragostea adevărată...

Solii el au fost eroii care au populat scenele noastre, eroi fără asemănare în galeria tipurilor și personajelor obișnuite pînă atunci.

Din țara vecină și prietenii au ve-

Am învățat să distingem în ceea ce realizăm, ce anume ține de o impresie pretare falsă, sau cum se spune, în termenii actorilor „făcături”, și ce anume ne apropie de adevăr, de realitatea din viață. Stanislavski, mare om de teatru și neegalat în măiestria scenică al operelor lui Maxim Gorki spunea în „Munca actorului cu sine însuși” că personajele și sentimentele nu trebuie să le joci, ci să le trăiești. Acest proces al trăirii rolurilor, al trăirii personajelor respective respinge tot ce e „teatral” și superficial, tot ce e mecanic, tot ce ține de meșteșugul actorilor meseriași și nu se ridică pînă la arta adevărată a creatorilor.

Mă gîndesc cît de necesare mi-ar fi fost acesti îndrumări atunci cînd am interpretat în Vaska Popov, cu mulți ani în urmă. Dar, atunci, nu cunoșteam îndejănușii nici pe Gorki, nici pe Stanislavski. Astăzi, însă, nu cred să existe un adevărat suflor al teatrului care să nu tindă să cunoască deopotriva pe acești doi mari creatori.

Maxim Gorki ne-a ajutat în cea mai înaltă măsură să găsim adevăratul drum sîmătos al artei realiste. Iar interpretările actorilor noștri de astăzi se bazează tot mai mult pe sistemul lui Stanislavski și pe arta realistă a lui Gorki, cei dinți care au înlocuit improvizată și haosul metodelor învechite în teatru, cu o sumă de principii științifice, menite să realizeze aplicarea realismului socialist în arta scenică.

Stanislavski mai aduce un îndreptar prețios artei noastre, un lucru pe care noi multă vreme nu am știut să-l desprindem din conținutul textului interpretat: este „supraproblema”. Spre deosebire de problema piesei, de ideea ei centrală, supraproblema desemnează acel lucru în baza căruia un actor, ajuns la însușirea perfectă a tuturor mijloacelor de expresie scenică, face ca ideile din piesă să treacă în masa spectatorilor, să lumineze sau să înflăcăreze conștiințele lor. Iueea unei piese nu devine supraproblema în arta actorului decît atunci cînd acesta dovedește prin întreaga lui creație că participă la promovarea ei, că militează pentru ea, angajîndu-se într-un front de luptă. Noi, astăzi, renăscem vechia menire a actorului, care nu se mulțumește să fie doar un suflor mai bun sau mai puțin bun al scenei, ci și un cetețean totodată. Legînd tradiția vechilor actori mari, care în diferite momente și în epoci revoluționare au transformat teatru în tribună și și-au pus arta în slujba ideilor celor mai înalte, amîndu-ne de actori ca Aristia și de tovarășii lui care de pe scenă au trecut în focul bătăliei, luptînd pentru libertatea poporului lor, urmărm azi pilda actorilor sovietici. Iată de ce, dincolo de marea operă literară a lui Gorki, noi am desprins înaltul comandament celăștesc că fiecare artist al țării sale trebuie să dorească să lucreze în așa fel încît să-și servească în orice împrejurare patria.

Carnet

Repertoriul teatrelor sovietice

În actuala stagiune, teatrele din Moscova și Leningrad vor prezenta o seamă de spectacole noi. Astfel, pe scena Teatrului Mic se prezintă în premieră piesa lui A. Sofronov „Banii”. Aceiași teatru are în pregătire drama lui Lev Tolstol „Puterea întemericului”, tragedia lui Shakespeare „Macbeth”, comedia „Doctor în filozofie” a dramaturgului lugoslav B. Nușci și piesa „Vara fratelui mezin” de G. Priedl.

Teatrul de Artă a pregătît premiera piesei „Grădina de toamnă” a scriitorilor americani Lillian Halman și piesa lui N. Poyzdin „Orologiul Kremlinului” într-o nouă redactare, și va prezenta piesa „Caleașca de aur” de L. Leonov, drama lui A. Saitanski „Un prieten uitat”, o dramaturgie după romanul lui I. S. Turghenev „Un cuib de nobili”, comedia lui Shakespeare „Poveste de iarnă” și tragedia „Maria Stuart” de Fr. Schiller.

„Foma Gordeev”, dramaturgie după romanul cu același nume al lui M. Gorki, precum și piesele „Singur” de S. Aleșin și „Serviciu de noapte” al scriitorului polonez E. Litovski sînt prezentate de teatru „Vahțangov”.

Pieseale „Moscova, Kremlin” de A. Afinghenov, „Părinți și fiu” de L. Trina, drama eroică „O forțăreașă pe Bug” de S. Smirnov, comedia lui B. Shaw „Profesuna doamnei Warren” precum și piesa lui H. Fast „Generalul Washington și vrăjitorul” sînt pregătite de Teatrul Armatei Sovietice.

Teatrul Central al Transporturilor și-a deschis stagiunea cu premiera piesei „Morală doamnei Dulăkaia” de S. Zapolskaia, piesa în versuri „Capitala moartă” de V. Soloviev, „Cale deschisă” de I. Laptev, drama lui A. Ostrovski „Vasilisa Shelenteva” și „Regele Lear” de Shakespeare.

Onos, „Doamna Malisevskala” de G. Zapolskaia, precum și tragedia lui A. S. Pușkin „Boris Godunov”. Pe lângă comedia lirică „Sărutarea zinei” de Z. Gherdt și M. Lvovski și piesa lui J. P. Sartre „Numai adevărul”, Teatrul de Satiră va prezenta comedia „Prologul lui Tartuffe” de K. Guțkov, „Duminică într-o luni” de V. Dîhovestini și M. Ștodoroski și a „Piese, ca „Potopul”, de dramaturgul suedez M. Berger, „Cei o rămin”, de V. Rozov și vor fi prezentate la teatru „M. N. Ermolova”, spectacolele „Lumini în stepă” de V. Pistolenko, „Vînt de pe lrtiș” de V. Anulencia și — la Teatrul de dramă „K. S. Stanislavski”, Pieseale „Tragedia optimistă” de Vs. Vișnevski, „Femeia singuratică”, dramaturgie de Gradov după romanul „Ecaterina Voronina” de A. Ribakov, precum și piesa lui M. Lermontov „Spanioli” vor fi prezentate de Teatrul de dramă și comedie din Moscova.

La Leningrad, Teatrul de dramă „A. S. Pușkin” și-a completat repertoriul cu piesele „Pentru todeauna” de P. Beloborodov, „A doua răsuflare” de A. Kron s.a.

Tragedia lui K. Guțkov „Uriel Acosta” va fi prezentată de Teatrul de dramă „A. M. Gorki”.

În afară de piesa lui S. Aleșin „Omul din Stratford”, Teatrul „Lensovet” are în repertoriu piesele „Foc de semnalizare” de M. Șundik și „Numai adevărul” de J. P. Sartre.

Filme noi

În ultimele zile ale anului trecut, studiourile sovietice au terminat o serie de noi filme artistice, printre care: „Primul eșalon”, „Othello” (după piesa lui Shakespeare), „Volnita” (după romanul lui Gladkov), „Mexicana” (după nuvela lui Jack London), comedia „Intr-o zi frumoasă”, „Mama” (după romanul lui Gorki) s.a.

În 1956, studiourile sovietice vor realiza 75 filme artistice de lung metraj și numeroase documentare.

Tot anul acesta, se vor lansa primele filme în culori pentru ecran larg. Acestea sînt: „Iliia Muromet”, „Prologul”, „Don Quijote”, „Așa s-a călțit oțelul”.

În anul 1957, spectatorii vor vedea la cinematografele cu ecran larg și cele două serii ale filmului „Pe Donul liniștit” (după romanul lui M. Solohov).

B. NEMENSKI: „Suflul primăverii”

Un prețios ajutor

În ultimul timp, Casa prieteniei romino-sovietice din București și-a îmbunătățit simțitor activitatea, organizând manifestări pline de conținut, actuale și atractive.

La aceste succese, au adus o contribuție importantă o serie de specialiști sovietici care se află la noi în țară și care au ținut la Casa prieteniei câteva conferințe foarte apreciate de un public larg de muncitori și intelectuali.

Astfel, nu demult, în fața unui numeros public alcătuit din profesori, scriitori, studenți, redactori ai editurilor, ziariști și alți oameni de artă și cultură, V. K. Skaterșikov, profesor la Universitatea „Lomonosov” din Moscova, a vorbit despre marea scriitură a F. M. Dostoievski, V. K. Skaterșikov a subliniat valoarea universitară a operei dostoieviciene; el a examinat cauzele contradicțiilor din creația marelui scriitor rus relevând totodată că în multe pagini geniale din cărțile lui Dostoievski răsună protestul împotriva inegalității sociale și a suferințelor umane.

„Amintirea lui Dostoievski, marele scriitor — a spus vorbitorul — a trăit, trăiește și va trăi în inimile urmașilor, în inimile celor ce construiesc o viață nouă, câtă vreme se scapă omnia de suferințele pe care cu o uriașă putere artistică le-a zugrăvit acest mare artist al cuvintului”.

Tot la Casa prieteniei romino-sovietice, inginerul V. K. Bondarenko a ținut conferința „Prima în lume”, în care a prezentat Centrala atomo-electrică a Academiei de Științe a U.R.S.S. La cererea oamenilor muncii, V. K. Bondarenko a repetat conferința la fabrica „Electromagnetica” din Capitală.

La o manifestare organizată în București de Consiliul General A.R.L.U.S. și de A.S.T.T., precum și la Casa de cultură din Reșița, a conferențiat inginerul sovietic V.V. Poljciuk, care s-a ocupat de studiul actual și perspectivele de dezvoltare a instalațiilor de turbine cu abur și turbine cu gaz în U.R.S.S.

„După cel de al doilea război mondial — a relevat vorbitorul — dezvoltarea instalațiilor energetice staționare în Uniunea Sovietică a fost caracterizată prin larga folosire a parametrilor înalți ai aburului”.

Prima turbină realizată după acest principiu are o putere de 100.000 kW și 3.000 de rotații pe minut. Datorită cercetărilor continue întreprinse de savanții sovietici, s-a trecut de la parametri înalți ai aburului la parametri

supraînălți, realizându-se turbine cu abur de presiune supraînălțată. Directivele celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. au dat un nou impuls activității constructorilor de turbine. „În fața acestora — a spus vorbitorul — stă sarcina marelui de a realiza turbine unice de mare putere și folosirea unor noi parametri ai aburului pentru a asigura fiabilitatea și rentabilitatea instalațiilor de turbine”.

Savanții și studenții din Capitală, precum și inginerii, tehnicienii și muncitorii de la Combinatul metalurgic din Reșița, au găsit în conferința ing. V. V. Poljciuk nu numai prețioase indicații tehnice, dar și un frățesc îndemn la noi realizări.

Arhitecții, economiștii, inginerii, studenții de la Facultatea de arhitectură din Capitală s-au întâlnit la Uniunea Arhitecților, precum și la Casa prieteniei romino-sovietice, cu inginerul sovietic N. I. Burlakov.

N. I. Burlakov a făcut o expunere cu privire la principiile fundamentale ale urbanisticii sovietice, arătând că lucrările de construire a noi orașe și de reconstruire a celor existente, fac obiectul unei permanente preocupări a partidului comunist și guvernului sovietic. Referindu-se la constituirea unitărilor din decembrie 1951 a constructorilor sovietici, cu prilejul căreia s-a trasat sarcina de a se lichida lipsurile existente în proiectarea și planificarea orașelor, conferențiarul a spus: „Una din sarcinile principale ale urbanisticii sovietice este asigurarea unor condiții cât mai favorabile pentru viața și munca populației, a condițiilor necesare activității și dezvoltării întreprinderilor industriale, de transport și de altă natură ca și înlăturarea prețului de cost al construcțiilor urbane și folosirea deplină și cit mai economică a rețelelor, instalațiilor și amenajărilor ingineriești”.

Conferința ing. N. I. Burlakov a fost foarte apreciată de arhitecții și constructorii noștri.

Prin conținutul important, deosebit de actual și de util, precum și prin înaltul lor nivel științific, aceste conferințe au strâns în viața interieră a tinerilor, tehnicienilor, ale inginerilor, tehnicienilor și alor categorii de intelectuali din țară. Participanții la conferințe au mulțumit călduros specialiștilor sovietici și au solicitat constituirea și extinderea acestor manifestări culturale, care sînt de un real folos oamenilor muncii și constituie o valoroasă manifestare a prieteniei romino-sovietice.

Clubul celor ce învață limba rusă

Zilele acestea s-a deschis la Casa prieteniei romino-sovietice din Capitală clubul celor ce învață limba rusă. Clubul este frecventat de elevii ai cursurilor populare din întreprinderi și instituții, de cei care învață limba rusă cu ajutorul radioului ca și de absolvenții ai ciclurilor III și IV.

Prin activitatea sa, clubul oferă elevilor un prețios ajutor în studierea și însușirea limbii ruse, iar absolvenților li se dă posibilitatea de a-și dezvolta și adînci cunoștințele dobândite. La club funcționează o bibliotecă, unde se găsesc diferite cărți în limba rusă, ziare și reviste sovietice etc. Profesori de la institutul „Maxim Gorki” și specialiști din cadrul Ministerului

Invățămîntului dau consultații celor ce frecventează clubul.

În programul de activitate al clubului sînt prevăzute numeroase și interesante manifestări culturale. Astfel, în luna martie, vor avea loc conferințe și jurnale vorbite despre viața și opera lui N. V. Gogol, despre noutățile literare și teatrale din U.R.S.S. Vor fi organizate seri literare-muzicale, unde vor fi citite versuri din A. S. Pușkin, fragmente din lucrările lui K. Fedin și se vor executa compoziții de Ceaikovski și R. M. Glier. De asemenea, vor avea loc prezentări de filme sovietice în avanspremieră. Toate manifestările au loc în limba rusă.

Tineri coloznici din artelul „Nakotne”, raionul Dobels, R.S.S. Letonă participînd la o lecție agrotehnică în laboratorul agronomic al colhozului.

In pragul primăverii

ȘTEFAN BORCAN

președintele gospodăriei agricole-colective „Zorie” din Turnișor-Sibiu

Participînd alături de toți oamenii muncii la lupta pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Directivele celui de al doilea Congres al Partidului comunist și guvernului sovietic, membrii gospodăriei agricole colective „Zorie” din Turnișor-Sibiu se străduiesc să aplice în mod creator, pe scară din ce în ce mai larg bogata experiență a agriculturii sovietice.

Activitatea noastră proprie din cursul anului trecut ne-a dovedit cu prisosință că, prin aplicarea justă a acestei experiențe, se pot obține rezultate însemnate.

În creșterea producției agricole, ne ajută mult faptul că, în urma sprijinului pe care l-am primit din partea unei brigăzi de specialiști, am reușit să organizăm un asolament științific pe întreaga suprafață arabilă a gospodăriei.

Învățînd din experiența colhozurilor sovietice, ne străduim să dezvoltăm multilateral gospodăria noastră. Faptul că ne găsim în apropierea unui oraș — a Sibului — ne-a îndemnat să pornim la dezvoltarea culturii legumelor și zarzavaturilor, precum și a creșterii vițelilor. Au fost cultivate astfel 13 ha cu varză de toamnă, varză timpurie, roșii, cartofi ieroviziali, țelină, ridichi, varză roșie, sîcică roșie, salată, castraveți ș. a. Toate tenurile cultivate cu legume și zarzavaturi au fost irigate. Legumele și zarzavaturile ne-au adus anul trecut un venit de 68.000 de lei. Am reușit să consumăm și o seră, în care producem acum legume timpurii și răsaduri.

Gospodăria noastră crește vacl de lapte, porci, oi și păsări. Învățînd din practica colhoznicilor, am construit un siloz de nutreț cu o capacitate de 6 vagoane. Ne-am putut convinge că nutrețul insolozat este un element de cea mai mare însemnătate al bazei furajere. Nutrețul insolozat ne-a ajutat, în cursul anului trecut, să sporim numărul vacilor de la 25 la 30, iar producția de lapte în medie anuală pe cap de vacă furajată, de la 1.100 la 2.400 litri. Numai din lăptărie și vînzările de lapte, noi am obținut anul trecut 71.758 lei. Aproximativ 40.000 lei am obținut de la ferma de porci. Peste 100.000 lei am realizat de la ferma de oi. În anul trecut, am înființat o crescătorie de

păsări, dezvoltării căreia li acordăm toată grija.

Venitul net al gospodăriei noastre a fost anul trecut de peste 300.000 lei, adică cu 35.000 lei mai mult decît în 1954. Aceasta a permis ridicarea retribuiției în bani pentru o zi-muncă. Bine înțeles, pe lângă bani, colectivității au primit, în contul zilelor-muncă efectuate, și însemnate cantități de produse. Astfel, soții Ana și Bucur Măla, care lucrează în sectorul zootehnic, au primit pentru 850 zile-muncă, aproape 5.000 lei în numerar, precum și 1.300 kg grâu, 3.400 kg cartofi, 3.400 kg în, 80 kg brînză, 21 kg lînă.

Tărâni muncitorii din comună urmăresc cu mult interes munca și succesele gospodăriei noastre. Din ce în ce mai mulți, convingîndu-se pe bază de fapte de superioritatea gospodăriei colective, fac cereri pentru a fi primii în rîndul colectivităților. Astfel, în ultimele luni ale anului trecut, adunarea generală a admis în gospodărie 23 noi familii, iar în luna ianuarie, încă 6 familii. Alte zeci de familii de țărani muncitori au înaintat și ele cereri, care vor fi sîmpse în curînd adunării generale.

În sedințele consiliului de conducere al gospodăriei, precum și la adunările generale ale colectivităților, au fost puși în lumină nu numai succesele, ci și lipsurile muncii din gospodăria noastră.

În actualul an agricol, noi luptăm pentru a lichida lipsurile constatate pentru a aplica experiența sovietică mai larg și mai corect, potrivit cu condițiile de la noi. Avem posibilitatea ca, învățînd de la colhoznicii sovietici, să obținem în cursul acestui an recolte mai mari, să sporim veniturile bănești, fondul de bază al gospodăriei și retribuția zilei-muncă. Gospodăria noastră colectivă și-a întocmit planul de producție pentru anul agricol curent. El prevede măsuri pentru ridicarea producției la hectar a culturilor agricole, precum și pentru creșterea producției zootehnice. Vom extinde mult suprafețele în-

sămîntate cu porumb și cele plantate cu cartofi în cuburi dispuse în pătrat și pregătăm toate condițiile ca lucrările de cultivare să se desfășoare la un nivel agrotehnic înalt.

În cursul iernii, am dat atenția cuvenită răspîndirii cunoștințelor despre agrotehnică și zootehnia înaintată. Colectivității au ascultat conferințe și convorbiri, organizate de A.R.L.U.S. și de S.R.S.C. În legătură cu succesele și metodele de muncă ale colhoznicilor sovietici. Se desfășoară cu regularitate cursul agrotehnic, urmat de 30 de colectivități, membri ai consiliului de conducere, brigadierii și șefii de echipă.

Sînt în toi pregătirile pentru lucrările agricole de primăvară, îndeosebi pentru însămînțări. Au fost revizuite și reparate mașinile de semănat, atelele, plugurile și alte unelte trebuțioase. Au fost transportate pe cîmp 20 tone de gunoi de grajd și s-au luat măsuri pentru împășierirea la timp a îngrășămintelor chimice. Au fost selectați cartofii ce urmează a fi ierovizati în vederea producerii unei recolte timpurii. Au fost trimise probe la laborator din toate felurile de seminte pentru încercarea puterii de germinare. Brigăzile au repartizat echipajele tenurilor ce urmează a fi ocupate de culturi priștoare.

Noi întîmpinăm primăvara bine pregătiți, cu mai multe forțe și cu mai multă pricepere decît în anii trecuți.

Marile succese realizate de colhoznicii sovietici, ca și înfăptuirile gospodăriilor colective frunțate din țara noastră sînt un puternic îndemn pentru toți colectivitățile noastre de a aplica înaintata experiență a colhoznicilor sovietici, pentru dezvoltarea continuă a gospodăriei și ridicarea nivelului de trai al colectivităților.

Din experiența oamenilor sovietici în creșterea productivității muncii

Raționalizatorii unei rafinării de petrol

În ultimii ani, cantitatea de țif, extrasă în regiunea Molotov a aproape s-a dublat.

N. JURAVLEVA, tehnolog șef al rafinării de petrol din Krasnokamsk

25° de zile, iar în ultimul timp a mai crescut cu încă 11 zile. Acest fapt stîrnind mult interes la toate rafinările de cracare.

Rafinările de cracare prelucreză țif și extrage din el așanumite produse albe — benzina, petrolul lampant, motorina. Cracarea e o lucrare foarte complicată. Pînă acum, numeroase rafinării simizăre nu au izbit să extragă din țif cantitatea maximă de produse albe de cea mai bună calitate. De acest neajuns suferea rafinarea și rafinării din Krasnokamsk. Însă cei care petrecute aici în cursul celui de al cincilea plan cincinal l-au umplut pe mulți. Experimentările curajoase, efectuate celina ani la rînd de petrolisti din Krasnokamsk, au fost încununete de succese strălucite.

Rafinarea noastră nu e nici prea mare și nici prea nouă, ba mai degrabă s-ar putea spune că e o întreprindere veche, cu utilaj destul de uzat. Nu avem agregate cele mai moderne. Totuși, colectivitatea noastră, cu multă însușire, a găsit mijlocul de a depăși acest neajuns. Este astfel explicabil că la rafinării au început cercetările creatoare avînd drept scop ca, prin perfecționări puțin costisitoare, să fie mărită productivitatea muncii, realizîndu-se produse mai multe și de cea mai bună calitate.

Țiful de pe Kama este un țif ușor, deoarece conține cantități mari de produse albe. Dar el are și ingrediente dăunătoare — cloruri și compuși de sulf. E adevărat, în uzină se efectuează operații pentru îndepărtarea acestor impurități, însă nu au putut fi îndepărtate cu totul. Prezența în petrol a unor corpuri străine, mai ales a sărurilor, dăunează mult utilajului de metal, grăbindu-i uzajul. De aceea, este nevoie ca, la fiecare 15 zile, uzina să intre în reparație.

Problema îndepărtării complete a sărurilor i-a preocupat și alături de lucrătorii de la rafinării, dar fără rezultate. Însă de astădată s-a ivit pe neașteptate soluția problemei. Un grup de tineri laboranți au încercat să folosească produsul care rămînea după curățirea benzinei de compuzii de sulf. Mai demult, acest produs era aruncat, pe cînd acum este folosit împreună cu alte substanțe chimice la prelucrarea materialului. Rezultatul: noii reactivi a înțeles toate așteptările: petrolul a ajuns a fi curățit de săruri aproape integral. Aceasta descoperire a fost folosită fără întîrziere. Datorită ei, rafinării a realizat succese uriașe. Acum, nu mai oprim rafinării din două în două săptămîni. Un ciclu de producție a fost prelungit pînă la

multime de oaspeți. Noi nu acordăm înovațiile. Sîntem foarte bucuroși că ele folosesc și alora. Inovatorii noștri au mers — mai departe, căutînd noi rezerve. Înaintea de a fi trimis la distilare și cracare, țiful curățat de săruri trece prin conducte într-un cupur special. Acolo, se încălzește pînă la 340°, și abia după aceea este pompat în niște rezervoare speciale — sau coloane, cum le spunem noi — unde are loc separarea produselor albe. A fost făcută o propunere ca această temperatură să fie folosită pentru încălzirea țifului brut. Raționalizatorii au instalat în acest scop un sistem de schimbătoare de temperatură. Și ce s-a întîmplat? Cuploarele au prins a da multă materie primă, iar productivitatea rafinării a crescut brusc.

Aceste succese ne-au dat parcă răsunet. Spiritul creator a cuprins întregul colectiv. Din trei muncitori, unul e raționalizator activ. În al cincilea cincinal, au fost făcute 664 propuneri de raționalizare, dîntre care 564 au și fost introduse în producție. Rafinării a realizat economii uriașe: peste 10 milioane de ruble.

Interesante sînt și lucrările privitoare la reconstrucția utilajului. Nu au fost prea complicate și nici n-au costat mult, însă au adus beneficii mari. La noi s-a înțeles în obiect ca, ori de cîte ori s-a înțeles în reparație, să fie aplicată vîr inovativă.

Multă vreme, noi obținem doar două produse: benzina și păcură. Și ni se părea că e normal să fie așa. Acum, am găsit resurse suplimentare de încălzire a materiei prime, am făcut câteva modificări la coloana principală și ne-am convins că din țiful de Kama, putem obține un sortiment mai mare de produse albe, printre care, motorina și petrol lampant. Colectivitatea rafinării a izbit să obțină pînă la 85% produse albe. Este cel mai înalt indice de extracție a produselor albe din țif, realizat în prezent în Uniunea Sovietică.

Datorită căutărilor necentenite de noi rezerve, muncii unite a secțiilor, conștiințiozității cu care își îndeplinesc sarcinile lucrătorii, rafinării a îndeplinit al cincilea cincinal înainte de termen, la 26 august 1955, și a dat de pe aceleși suprafețe de producție și cu aceleași utilaj de 2,5 ori mai multe produse. Au fost realizate însemnate economii de țif, printre-o mai bună alegere a produselor albe.

Nu de mult, colectivul uzinei a analizat sarcinile care-l revin în al cincilea cincinal. Se prevede, îndeosebi, creșterea cu 30% a producției și asimilarea de noi produse. O garanție a succesului este că, în cîntea Congresului al XX-lea al glorioșului Partid Comunist, rafinării a dat cîteva zeci de mii de tone de produse peste plan.

SCRISORI LA REDACTIE

FAGARAS
De curînd în comuna Arpașul de Jos, raionul Făgăraș, a avut loc o „Zi A.R.L.U.S.” organizată de comisia A.R.L.U.S. în colaborare cu comitetul sindical mixt al salariaților din comună, cu concursul cîmînului cultural. Programul acestei zile a cuprins mai multe manifestări culturale.

La Casa alegătorului din comună, în prezența unui numeros public, Maria Paleșca, secretar al statului popular comunal, a vorbit despre: „Legătura cu masele — izvorul forței sovietelor”.

Tot la Casa alegătorului, după amiază, la chemarea comisiei de femei, s-au adunat țărâni muncitoare, gospodine, învățătoare. Ele au citit în colectiv broșura „Femeia satului colhoznic”.

În sala bibliotecii, tinerii din sat au ascultat pe N. Comanici, directorul cîmînului cultural, care a prezentat romanul „Tînăra Gardă” de A. Fadeev. După aceea s-au citit cîteva fragmente din roman.

În același timp, la școală, învățătorul Alex. Cazacu le-a vorbit elevilor despre viața și opera fabulistului rus A. I. Krilov. Cîteva elevi au recitat apoi „Lupul și oile”, „Cocoșul și mîrgăritarul” și alte fabule ale marelui scriitor rus.

Programul „Zilei A.R.L.U.S.” s-a încheiat cu o adunare populară la cîmînul cultural. Cei prezenți au ascultat cu mult interes conferința: „Ce am învățat la Expoziția Agricolă Uniunea din Moscova”, ținută de colectivul Ion Man din comuna Noul Romn, care a vizitat Uniunea Sovietică.

BUCHUREȘTI
corespondent voluntar

CEAHLĂU
Comisia A.R.L.U.S. de la U.R.C.C. Ceahlău, se preocupă să atragă în jurul său un larg activ de membri din rîndul salariaților instituției. Tov. Alexandru Radu, Mireea Gheorghes, Gavril Axinte, Gheorghie Ciucanu ș. a. din activitate larg, sprijină cu căldură acțiunile comisiei A.R.L.U.S., îngrijindu-se de organizarea conferințelor și a recepțiilor, de difuzarea și studierea materialului documentar, de confecționarea fotomontajelor.

De curînd, comisia A.R.L.U.S. de la U.R.C.C. Ceahlău a adresat o chemare la întrecere comisiei de la sfatul popular raional, avînd ca obiect

tive: intensificarea activității culturale, cuprinderea în rîndurile Asociației a tuturor salariaților instituției, achitarea la timp a cotizațiilor.

N. D. KARNAZIU
corespondent voluntar

Deputatul sovietului raional

(urmare din pag. 1-a)

Ivanovici se așază lîngă mine pe canapea și îmi spune bucur: — Îți mulțumesc mult... E minunat. Mi-ai adus o adevărată comoară...

Nikolai Ivanovici e un om de 57 de ani. Face parte din generația „erotică”. Așa numesc oamenii sovietici generația care s-a născut în preajma revoluției din 1905, și care a crescut și s-a călit odată cu mișcarea muncitorească din Rusia. Soarta acestor oameni a fost grea, dar eroică, plină de măreție. Copii și școlari, ei au fost martorii evenimentelor din 1905, ca tineri de 18-20 ani au pornit cu arma în mînă, ducînd la victoria steagul celei mai grandioase revoluții din istoria omenirii. Deabia au amuțit tînrurile războiului civil și acești bărbai cîștigă au pornit asaltul pe frontul muncii, pentru înfăptuirea marelui planuri cincinale. Iar peste cîteva ani, în ciuda păriiului cărunt, au îmbrăcat din nou mantaua solidoasă, de atunci au trecut 11 ani. Azi, acești oameni — în majoritate buni — se declară cu mîndrie constructori ai comunismului.

Nikolai Ivanovici nu mi-a vorbit niciodată de trecutului lui. — A fost demult... a trecut. Prezentul e mai important ca trecutul. — Apoi, vîzînd cit de mult mă interesează viața lui, adăugă: — Alături de mine, cînd om avea mai mult timp, îmi voi povesti cîte ceva... După ce cercetă fugăr materialul adus de mine, Nikolai Ivanovici îmi dezvoltă planul ciclului său de conferințe. Pe urmă luăm ceaiul. Deodată gazda se întoarce spre mine și-mi spune: — Știi de ce te-am întrebat dacă te pricepi la munca de bibliotecar? Adevărul mi-a telefonat un tovarăș foarte ciudat. Unul dintre cei mai buni bibliotecari ai raionului „Sovetskii”. M-a invitat la o conferință a clienților și mi-a comunicat că în curînd, din lipsă de spațiu, nu va mai avea unde să pună cărțile noi... Știi, Belavici, îl gândeam pe acesti tovarăș și mă gândeam la bibliotecile populare de acum 30 de ani.

Sorbi cîteva înghițituri din ceașca pe care o ținea în mînă, și adăugă: — Și eu am lucrat într-un timp la o asemenea bibliotecă populară. Doi ani de zile, cu un dulăpior de cărți în spate, am umblat prin fabricile și uzinele din Moscova...

Cu un suris abia perceptibil, Nikolai Ivanovici se uită la ceașca din care țeseam uric. Cum s-au schimbat de atunci bibliotecile... bibliotecarii... cititorii... Au trecut timpurile acelea.

Mă privi. Se vedea că vrea să-mi spună ceva, dar soviaia. — Să-ți arăt ceva — spuse el deodată, hotărît. — Se apropie de birou, deschise ușa, și scoase de acolo o casetă pătrată, de culoare vișnie.

— Acți îmi păstrează amintirile de bibliotecar. Muncitorii fostei fabrici „Michelson” mi-au dăruit caseta, pentru munca mea. — Sîntă capatul și scoase de acolo un obiect de culoare cafenie, rotund și lat, care semăna cu o pine. — Da, da, e pine — spuse gînditor Nikolai Ivanovici. Pline din primăvara grea a anului 1919, pline mai prețioasă ca aurul... Se vede că regretă slăbiciunea lui, deoarece puse repede la loc, în casetă, pinea cea uscată. — Au trecut anii... spuse jenat și se înapoi.

Tocmai mă pregăteam să plec, cînd întru telefonul sună din nou. Așteptai pînă ce Nikolai Ivanovici termină convorbirea, apoi mă ridicai să-mi iau rămas bun. — Pe unde stai? — întrebă el. — După ce află adresa, îmi propuse: — Dacă mai aștepti cîteva minute, mergem împreună pînă la Arbat. Mă cheamă la Mossoviet. Cu cîteva zile înainte, am înaintat cererea de locuință a unei familii cu mulți copii. Văd că s-au ivit greutăți. Merg acolo să văd despre ce-i vorba. Miine voi fi toată ziua la Institut. Am examene, așa că trebuie să rezolv azi. — Scoase dintr-o mîpă cîteva acte și le puse în servetă.

Săptămîna trecută am fost la ei. Înci persoane locuiesc în doua camere. Trebuie urgent un spațiu mai mare.

În acest moment, zburai someră de la intrare. În tovarășia lui Nikolai Ivanovici, intră o bătrînă scundă, înfășurată într-o broboacă, cu cîțime călduroase de pîslă în picioare. — Poftim, poftim Anisia Andreevna — repetă gazda, lîinid-o de braț pe bătrînica îmbrăcată de frig. — La loc! — Mulțumesc, draguțule, mulțumesc.

Pornii înoc spre ieșire, dar Nikolai Ivanovici îmi făcu semn să rămîn. Peste puțin timp, înlesei că deputatul și Anisia Andreevna sînt prieteni vechi și aliați credincioși într-o anumite problemă. — Nu mai putem răbda, nici eu, nici moșul meu, dragă Nikolai Ivanovici, iar nu se astîmpără afulistul de Mitea cu porumbelii lui. Din zori de zi pînă seara țiriu umbra pe acoperiș ca un luneteu...

Din discuții am dedus că Anisia Andreevna și moșul ei locuiesc sub același acoperiș cu un oarecare Mitea, „mare crescător de porumbei”, din cauza căruia nu au liniște în casă. Nikolai Ivanovici mai vorbise o dată cu acest făcău, rugîndu-l să nu-și deranjeze vecinii. Cîteva săptămîni s-a ținut de cuvînt, apoi a început iar.

— Mai vorbește o dată cu el — îl rugă bătrînica. Moșul meu s-a îmbolnăvit de-a binele. Cum aduce că sună tabla pe acoperiș, i se face rău. Eu nu spun, să se distreze Mitea, dacă asta-i pasiunea lui, că altfel e făcău cîștit și bun. Dar să se mai gîndească la viața vecinii...

Nikolai Ivanovici ascultă cu multă răbdare pe bătrînica, își luă carnetul și însemnă ceva. — Vorbesc eu cu el, Anisia Andreevna. Fii liniștită, vorbește neapărat. — Vorbește, draguțule, vorbește. Pe tine te ascultă...

În gara Arbatskaia am coborît din metrou și l-am însoțit pe Nikolai Ivanovici pînă la stația de troleibuz. Aici aștepta multă lume. — E ora de vîrf — îmi spusese deputatul. — Ne-am luat rămas bun Nikolai Ivanovici îmi mulțumii, înca o dată pentru material și mă pofti să mă trec pe la dînsul.

Mașina de calculat dirijează producția

Adesea, constructorii de mașini trebuie să execute piese cu formă complicată și care cer multă pricepere în execuție. Drept exemplu, pot servi paletele compresoarelor de la turbinele cu abur și cu gaz. Secționarea lor seamănă cu profilul aripilor de avion, iar pe toată lungimea paletei acest profil se schimbă des. Paletele se lucrează la mașini speciale de frezat, la care mișcările instrumentului pe suprafața metalului sînt dirijate de saboane, de dispozitive de comandă. Profilul saboanelor este determinat prin calcul matematic. Pentru determinarea lui, sînt necesare foarte multe operații matematice.

De exemplu, calculul tuturor saboanelor unei turbine cere o muncă de cîteva săptămîni. Durează mult și execuția saboanelor. Iar saboanele „trăiesc” puțin: ele se uzează repede și nu mai pot fi utilizate.

Mașinile electronice de calcul fac posibilă accelerarea calculului saboanelor. Dar nu numai atât. S-a constatat că saboanele înșepi pot fi înălțurate, folosindu-se mașina electronică de calculat la dirijarea cutitului strungului. În acest caz, omul trebuie doar să transmită mașinii comanda, indicînd ce profiluri urmează să aibă vîltoarea paletei a turbinei. „Comanda” se prezintă sub forma unei benzi înguste de hîrtie, perforată într-un chip anumit. În mașină, aceste găuri constituie în combinații anumite, reprezintă indicații cifrate pentru mișcările verticale, longitudinale și transversale pe care urmează să le facă piesa. O serie de mecanisme speciale transformă aceste indicații în mișcări ale mezelor mașinii-unelte pe care este fixată piesa.

Pentru a evita greșelile, mașina de calculat controlează necontenit poziția reciprocă a instrumentului și piesei și, dacă e nevoie, face din mers corecțiunile necesare. Pentru a prelucra cu această mașină „inteligentă” piese cu alt profil, este suficientă înlocuirea benzii. Mașina lucrează cu o precizie de ordinul sutimilor de milimetru.

Pregătirea „comenzii”, adică a benzii cu găuri se face la mașini automate rapide de calculat. O singură mașină de aceasta poate pregăti comenzi pentru un număr mare de mașini-unelte. Aceasta este prima experiență de folosire a mașinilor de calculat pentru dirijarea proceselor tehnologice. Un viitor și mai strălucit se deschide în fața mașinilor rapide de cal

culat. Ele vor dirija nu numai una, ci grupuri întregi de mașini-unelte unite în linii automate.

Mașinile automate actuale nu se pot schimba repede și ușor dimensiunile pieselor în fabricație, nici nu se poate trece lesne de la prelucrarea unei piese la prelucrarea alteia.

O mașină rapidă de calculat care dirijează toate mașinile-unelte dintr-o linie automată va face posibilă modificarea reglajului liniei prin schimbarea programului, adică a benzii de hîrtie cu găuri.

Nu numai uzinele constructoare de mașini, ci și altele ramuri ale industriei pot utiliza mașinile rapide de calculat pentru dirijarea proceselor tehnologice. Să luăm, de pildă, prelucrarea petrolului în vederea obținerii benzinei și alor produse. Astăzi, aparatura uzinelor de cracare este larg automatizată. Automatele raportează inginerilor temperatura, presiunea și componența chimică a produselor intermediare de prelucrare a petrolului. Pe baza acestor indicații, se iau măsuri pentru a se continua în așa fel prelucrarea, încît să se obțină de exemplu un randament mai mare de

benzină și pentru a se folosi mai bine capacitatea de producție a utilajului. Dar mai înainte de a se lua aceste măsuri, sînt necesare o serie de calcule, care durează, iar înainte de încheierea calculului nu se poate corecta procesul de prelucrare a petrolului.

În acest caz, poate fi folosită mașina de calculat. Primind știri sub formă de semnale electrice, referitoare la funcționarea fiecărui aparat, ea poate rezolva de o mie de ori mai repede decît omul problema funcționării pe mai departe a întregii aparatură.

Datorită acestui fapt, la uzinele de cracare va crește considerabil cantitatea de produse prevăzute a fi obținute din petrol, iar anaratura va funcționa la regimul cel mai convenabil.

Directivele Congresului P.C.U.S. pentru al șaselea cincinal prevăd măsuri în legătură cu construcția și producția de mașini electronice de calculat necesare automatizării și dirijării proceselor de producție. În actualul cincinal, industria sovietică va fi larg dotată cu astfel de mașini superioare.

